

ДО ДЕЛОВОДИТЕЛЯ БРАНИСЛАВ Н., КОЙТО ПИТА ДАЛИ Е ДОБРА ВНЕЗАПНАТА СМЪРТ

Чувал си, пишеш, някои хора да казват, че желаят внезапна смърт. Щом смъртта е неизбежна, нека да дойде внезапно и да сложи край на този живот. По-добре е така, отколкото, боледувайки, да се мъчим и да измъчваме другите около нас. Очакваната смърт е по-страшна от неочакваната. Във вашето село една жена била прегазена от кола и починала на място. Това дало повод за различни разговори. Някои твърдели, че такава смърт е най-добра. Един човек се изразил тъй: „Нека дойде, само да не гложга“. Затова ти пишеш и молиш за обяснение.

Не трябва да желаем внезапна смърт, но трябва да бъдем готови за смъртта по всяко време. Така ни учи Църквата. Има църковни молитви, в които молим Бога да ни запази от различни беди, между които се споменава и внезапната смърт. Но Онзи, в Чиято власт са животът и смъртта, свършва всичко за полза на човешките души - както на онези, които взима, така и на онези, които оставя все още в света. Той изпраща внезапна смърт понякога на грешници, а понякога - макар и рядко - на праведници. Не четем ли в Стария Завет как Бог наказал с внезапна смърт Аароновите синове за самоволното им кадене, както и онези, които се разбунтували срещу Мойсей (Лев. 10; Числ. 16)? Когато излъгали апостолите, Анания и Сапфира изведнъж паднали мъртви. Много мъчители на християните са били умъртвени с внезапна смърт, както четем в житията на Христовите мъченици. Но понякога, макар и съвсем рядко, се е случвало и праведник да умре от внезапна смърт. Такъв е случаят със св. Атанасий Атонски. Веднъж, когато зидал нещо, зидът паднал и го убил заедно с няколко монаси.

Изпращайки внезапна смърт на грешниците, Бог постига две цели: тях наказва, а останалите вразумява да не грешат. Така и станало след внезапната смърт на Анания и Сапфира: *И голям страх обзе цялата църква и всички, които слушаха това*. А когато хората започнат прекалено да се осланят на един праведник и да го обожествяват, както в случая със св. Атанасий, Бог взима душата му внезапно, за да покаже на хората, че само Той е Бог и няма друг Бог освен Него. Във всички случаи на внезапна смърт поуката за останалите в тяло е очевидна и тя е, че трябва винаги да помнят за смъртта и непрестанно да подготвят душите си с покаяние, молитва и милостиня за скорошно излизане от този свят.

За прочутия вааламски старец Никита (починал 1907) се разказва, че много се страхувал от внезапна смърт и постоянно се молел на Бога да му изпрати колкото е възможно по-тежка и продължителна предсмъртна болест, та, както казвал: „с изтърпяването на болестта поне малко да умилюстивя праведния Съдия, Който, ако иска, може да ми зачете това вместо добри дела, каквито аз нямам“. Друг някой, лежейки на смъртна

постеля, утешавал своите приятели, казвайки: „Девет месеца съм се мъчил да вляза в този свят, нима е много да се помъча девет месеца, за да изляза от него?"

И наистина, предсмъртната болест има голямо значение. На много грешници тя е донесла вечно спасение. Хиляди от тях са познали Бога и своята душа едва на предсмъртната постеля. И като са осъзнали тези две велики реалности, които през целия си живот са пренебрегвали, горчиво са се покаяли, оплакали са неразумния си живот, причастили са се и така, очистени чрез своите сълзи и чрез Христовата кръв, са се удостоили да влязат в светлите небесни чертози. Ясно е следователно, че предсмъртното боледуване ни спохожда по Божия милост. Не бива да се притесняваме, че нашите близки и приятели ще се измъчат, грижейки се за нас в нашата смъртна болест. Това ще послужи само за тяхно добро. За своите грижи те ще бъдат стократно възнаградени от Твореца на всички хора.

Божие благословение и Неговият мир да бъдат с теб!